

Arrest

nr. 183 939 van 17 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. Verrue en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 januari 1988 geboren in Bagdad. U bent een sjiitische moslima van Arabische origine. U groeide op in Bagdad el Jedidah. U bent niet naar school geweest en heeft niet gewerkt in Irak. U kwam uit een conservatieve familie. U werd verliefd op uw buurjongen Hoessein (A.A.). De jongen vroeg meermaals om uw hand, maar hij werd afgewezen door uw ouders omdat hij soenniet was. U raakte zwanger van de jongen. Uw moeder kwam dit te weten en u vluchtte samen met Hoessein naar Turkije. U werd slecht door hem behandeld en hij keerde nog voor het kind geboren was terug naar Irak. U beviel in Turkije van een zoontje. Er traden complicaties op en het kind overleed een paar dagen later. U werkte op het Taksim Plein in bars en discotheken. U bediende klanten van drank en andere diensten.

Op die manier leerde u ook uw huidige echtgenoot kennen. Eerst betaalde hij u voor seks en uiteindelijk werd hij verliefd en besloten jullie te trouwen.

U keerde in 2013 terug naar Bagdad om met Bashar (O.H.) (o.v. 8.100.230) in het huwelijksbootje te stappen. U verbleef in die periode in een hotel in Khadamiyah. Een maand later ging u terug naar Turkije. Op een avond in 2015 kwam u een buurjongen van in Irak tegen op het Taksimplein. U vreesde dat de jongen zou melden aan uw ouders dat u in Turkije was. Uw ouders zouden u vervolgens laten vermoorden omwille van het feit dat u in 2011 weggelopen was van huis. U verliet Turkije in mei of juni 2015. U stak de zee per boot over en kwam aan in Griekenland. U reisde verder via de Balkanroute naar Oostenrijk. In Oostenrijk werd u een maand in een opvangcentrum in Wenen opgevangen. U vroeg op 21 augustus 2016 asiel aan in België.

Uw echtgenoot kwam aan in België begin augustus 2015. Hij vroeg asiel aan, maar keerde in oktober 2015 al terug naar Irak. Zijn dochter was betrokken geraakt in een auto ongeluk dus wilde hij terug naar Irak. Uw echtgenoot woont momenteel in Khadamiyah bij zijn moeder en kinderen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van een huwelijksakte, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw man en een geboorteakte van uw kind neer.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Vooreerst heeft u geen enkele concrete aanwijzing dat u problemen met uw familie zou ondervinden bij terugkeer naar Irak. U bent in 2011 vertrokken uit Irak. U bent niet meer teruggekeerd naar Irak, buiten om te huwen (CGVS p.6). U heeft in de afgelopen vijf jaar geen contact gehad met uw ouders, met uw broer of met iemand van de familie (CGVS p.4). U heeft geen idee waar ze zijn. U weet niet eens of ze nog in Irak zijn. U kan met andere woorden niet aannemelijk maken dat uw familie nog steeds op zoek is naar u en u wil vermoorden. U slaagt er niet in de vrees gelinkt aan uw familie te concretiseren.

U bent bovendien vrijwillig in 2013 teruggekeerd naar Irak om te trouwen. In de maand dat u in Irak was heeft u geen problemen ondervonden (CGVS p.6). Moest u daadwerkelijke dermate veel angst hebben om naar Irak terug te keren, is het opmerkelijk dat u dit vrijwillig doet om te huwen. Het feit dat u vrijwillig terugkeerde naar Irak en in die maand geen problemen gekend heeft, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Er kan verder geargumenteed worden dat u nu een wettelijk gehuwde vrouw bent en dus een eerbare burgerlijke status hebt. U bent bovendien gehuwd met een sjiitische moslim en u heeft een kind samen met uw echtgenoot (CGVS p.14). U was er van overtuigd dat dat niets zou uitmaken voor uw familie. U was in het verleden weggelopen en dat was onvergefelijk, zo zegt u (CGVS p.14). Nu dient er aangestipt dat uw stam u klaarblijkelijk nooit verstoten heeft (CGVS p.15). Ook dit is veeleer opmerkelijk. Als uw gedrag als dermate schandalig gepercipieerd werd, is het vreemd dat men u niet verstoot.

U vreest dat uw echtgenoot en kind eveneens zouden vermoord worden. Ook dit zijn louter vermoedens en kan u op geen enkele manier staven. Uw echtgenoot heeft geen problemen gehad in Irak met uw familie. Hoewel u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ nog doet uitschijnen dat uw relatie met hem verslechterd zou zijn (vragenlijst p. 3) blijkt dit niet het geval te zijn. U heeft nog steeds contact met hem en hij keerde enkel terug om voor zijn dochter te zorgen en omdat hij in de wetenschap was dat u veilig was (CGVS p. 4, 6). Er zijn dan ook geen indicaties dat u zich niet met uw kind bij uw man in Khadamiyah, Bagdad, zou kunnen vestigen (CGVS p.15). U vervolgens gevraagd of uw echtgenoot of iemand van de stam van uw echtgenoot ooit naar uw familie geweest is om te bemiddelen, antwoordde u ontkennend. U zou uw echtgenoot niet geïnformeerd hebben over de plaats waar uw echtgenoot uw familie zou kunnen treffen. U vreesde immers dat uw echtgenoot naar de familie zou gaan om de situatie uit te klaren (CGVS p.16). U was hiertegen gekant. Dit is opmerkelijk. Het zou immers een optie zijn om de voorgehouden slechte relatie tussen u en uw familie te normaliseren. Dat u niet alle mogelijkheden uitputte om de relatie terug te herstellen is opnieuw een negatieve indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

U vertrok naar eigen zeggen uit Turkije omdat u er van overtuigd was dat u uw broer zou tegenkomen op het Taksimplein waar u werkte (CGVS p.14). Deze claim is echter is eveneens puur op vermoedens gebaseerd en kan u met geen enkel concreet element staven. U verklaarde dat u uw buurjongen tegengekomen was en u de kans liep dus ook uw broer Ali tegen het lijf te lopen. U dacht dat uw buurjongen u herkend had en zou doorvertellen aan uw ouders dat u in Istanbul verbleef (CGVS p.12). Dit is louter hypothetisch en is op geen enkele concrete indicatie gebaseerd.

U had de jongen één of twee keer op café gezien. U weet niet meer wanneer u hem gezien heeft. U weet bovendien niet meer hoe hij heet en u heeft evenmin met de man gepraat. U was er wel van overtuigd dat hij u herkend had omdat hij naar u keek. Uw vriendin zei u dat de jongen in u geïnteresseerd was, het is dan ook niet vreemd dat hij naar u keek. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat hij u herkend heeft, laat staan dat hij aan uw familie zou doorvertellen dat hij u gezien heeft (CGVS p.13, p.14).

Het CGVS hecht evenmin geloof aan de reden waarom u in 2011 naar Turkije vluchtte. U beweerde dat u zwanger was geraakt van uw buurjongen. Dit is weinig waarschijnlijk gezien de gezinssituatie die u schetste. U zou uit een zeer conservatief gezin komen. U was verliefd op uw buurjongen. Deze zou tot vier keer toe uw hand gevraagd hebben. Uw ouders waren niet akkoord met het huwelijk omdat de jongen een soenniet is (CGVS p.10). Ondanks dat die jongen zo vaak uw hand gevraagd had en uw moeder bovendien wist dat u verliefd was op de jongen is het merkwaardig dat u er toch nog in slaagde de jongen te zien en u zelfs zwanger werd (CGVS p.17). U werd na de huwelijksaanzoeken immers nog extra in het oog gehouden, zo beweerde u (CGVS p.17). Gezien het conservatieve gezin waarin u opgroeide is het verder vreemd dat u met de relatie verder ging. U wist immers dat u geen toekomst had met Hoessein en u nooit zou mogen trouwen met de jongen. U zou echter zo verliefd geweest zijn dat het u niets kon schelen, zo zegt u (CGVS p.17). U haalde nochtans het voorbeeld aan van een buurmeisje dat door haar broer in brand gestoken werd omdat ze met een jongen had afgesproken (CGVS p.10). Dat u dan niet voorzichtiger was is dan ook hoogst merkwaardig en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U zou samen met Hoessein (A.A.) naar Turkije gevlucht zijn. Hij is nog voor de geboorte van uw kind terug naar Irak gegaan. Hij wilde het kind niet, zo zegt u. Ook dit is vreemd. De jongen vertrekt samen met u uit Bagdad omdat u zwanger bent, maar nu blijkt dat hij het kind niet eens wilde. Het is vreemd dat hij dan ook al die risico's neemt om Irak te verlaten. U kon hier ook geen verklaring voor geven (CGVS p.11). Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u niet weet wanneer u beviel en u niet kunt zeggen in welk ziekenhuis u dan wel bevallen zou zijn (CGVS p.11, p.12). U heeft verder geen enkel begin van bewijs om uw zwangerschap, de geboorte of de dood van uw kind mee aan te tonen. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u geen enkele informatie heeft over het lot van Hoessein na zijn terugkeer naar Irak (CGVS p. 10, 11).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet daar ze geen ander licht werpen op de door u aangehaalde asielmotieven. Uw nationaliteitsbewijs en huwelijksakte zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, afkomst en burgerlijke stand. Geen van deze documenten doet echter enige uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

*Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**.*

Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin

burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een

schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Waar haar verweten wordt dat zij geen concrete aanwijzingen heeft dat haar familie haar nog zoekt, betoogt verzoekster dat zij doordat zij geen contact meer met haar familie heeft inderdaad niet kan weten waar haar familieleden verblijven en of zij haar nog zoeken. Zij kan toch moeilijk contact zoeken om te kunnen nagaan of ze haar nog zullen vermoorden. Het risico blijft dat zij haar zullen opsporen en doden. Verzoekster legt enkele documenten neer die haar relaas ondersteunen.

Verzoekster ondervond bij de terugkeer naar Irak in 2013 geen problemen omdat zij een nikab droeg. Ter staving legt zij enkele foto's neer. Bovendien verbleef zij slechts kort in Irak en kwam zij niet buiten.

Dat verzoekster intussen is gehuwd en een kind heeft, doet niets af aan de reden van haar eerdere vlucht. Zij was zwanger van een buitenechtelijk kind van een soenniet. Dat zij momenteel gehuwd is maakt dit niet ongedaan voor haar familie. Haar familie zal zelfs haar man en haar kind vermoorden omwille van haar eerdere zwangerschap. Verzoeksters echtgenoot loopt in Irak momenteel geen gevaar omdat diens identiteit door haar familie niet is gekend.

Verzoekster wijst op de inhoud van het gehoorverslag en benadrukt dat zij enkel aangaf dat haar stam haar nooit verstootte vooraleer zij vluchtte. De vraag was voor haar niet duidelijk gericht. Zij wist dat zij zou worden verstoten en dit is net de reden voor haar vlucht. Men diende de vraag duidelijker te formuleren. Verzoekster is bovendien niet erg mondig, is volgens haar geloof ondergeschikt als vrouw, is analfabeet, is ongeschoold en is onder de indruk van dit soort verhoren.

Het kan aan verzoekster niet worden verweten dat zij geen concrete aanwijzingen heeft dat haar echtgenoot en haar kind zouden worden gedood. Zij kan haar leven niet riskeren om dit te bewijzen. Zij liet haar man verder inderdaad niet toe om te onderhandelen met haar familie, opnieuw vanuit de vrees dat hij zou worden geraakt.

Verzoeksters echtgenoot heeft verdere schriftelijke bewijzen bekomen en deze opgestuurd per post. Dat deze documenten niet eerder werden bekomen, wijt zij aan het gegeven dat in haar cultuur meer waarde wordt gehecht aan het woord dan aan het schrift.

De reden voor haar vlucht uit Turkije is volgens verzoekster logisch. Haar antwoorden werden geïnterpreteerd in plaats van de vragen duidelijk te formuleren zodat er geen verwarring kon ontstaan. Verzoekster wijst erop dat Istanbul een veelvuldig door Irakezen gekozen stad is.

Volgens verzoekster is het in haar situatie net logischer dat zij verliefd werd op de buurjongen. Zij ging niet naar school en kwam amper buiten. Dat haar moeder wel wist van de relatie, kan erop wijzen dat deze voor de relatie een oogje dicht kneep wanneer haar vader niet thuis was. Dat Hoessein A.A. als jonge vader koudwatervrees kreeg wordt verder niet in overweging genomen als reden waarom deze persoon terugkeerde naar Irak. Voor de man brengt zulke situatie geen gevolgen met zich. Enkel de vrouw wordt bestraft.

Verzoekster kon als analfabeet geen namen of datums onthouden. De documenten waarover zij beschikte gingen verloren onderweg naar België. Zij werd achtergelaten door Hussein A. en contact met hem opnemen zou enkel tot gevolg kunnen hebben dat haar familie haar zou opsporen en doden.

Verzoekster is sinds de bestreden beslissing psychologisch geraakt. Zij legt een attest neer waaruit blijkt dat zij leed aan psychische decompensatie. Ook bij de consultaties naar aanleiding van onderhavig beroep kwam zij schuchter en bang over.

Verzoekster herhaalt dat haar echtgenoot intussen enkele documenten kon bekomen in Irak. Zij legt drie Arabische documenten met beëdigde verklaring neer. Het betreft twee documenten van politie en gerecht waaruit blijkt dat haar vader klacht indiende ingevolge haar verdwijning en verzocht haar te zoeken. Verder betreft het een document van haar stam waarin zij wordt verstoten en waarin wordt aangekondigd dat zij zal worden vermoord. De documenten onderbouwen volledig haar vrees.

Verzoeksters echtgenoot loopt momenteel nog geen gevaar aangezien haar familie hem niet kent en niet weet waar hij verblijft.

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een psychologisch attest (bijlage 3), een klacht door haar vader bij de politie (bijlage 4), een verzoek tot het opsporen van verzoekster (bijlage 5), een brief van de stam van verzoekster (bijlage 6) en enkele foto's (bijlage 7).

2.2. Verweerder legt op 20 januari 2017 door middel van een aanvullende nota de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van 14 november 2016 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Verzoekster stelt haar land en regio van herkomst te hebben verlaten ten gevolge van een vrees voor vervolging vanwege haar familie en haar stam. Deze zouden haar indertijd hebben geviséerd en nog steeds viseren omwille van een buitenechtelijke relatie en zwangerschap.

Verzoekster maakt deze beweerde buitenechtelijke relatie en zwangerschap echter geheel niet aannemelijk.

Zo is het, in tegenstelling met wat zij tracht te laten uitschijnen in het onderhavige verzoekschrift, geenszins geloofwaardig dat zij in het beweerde conservatieve milieu waarvan zij deel uitmaakte en in weerwil van de door haar geschetste gang van zaken gedurende lange tijd een relatie kon onderhouden met en kon zwanger geraken van Hussein A. Verzoekster gaf aan afkomstig te zijn uit een bijzonder conservatief milieu. Zij werd door haar familie binnenshuis gehouden, mocht niet naar school en mocht zelfs geen televisie kijken (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.7). Tevens gaf zij aan dat haar buurmeisje door de broer in brand werd gestoken omdat deze wist dat zijn zus een relatie had en preciseerde zij: "*een liefdesrelatie bij ons bestaat zo iets niet je w begraven*" (*ibid.*, p.10). Eveneens verklaarde zij dat haar mening nooit werd gevraagd en dat zij op haar gedragingen werd gecontroleerd (*ibid.*, p.17). Dat zij in deze omstandigheden eenvoudigweg een relatie kon beginnen met de buurjongen en deze relatie maandenlang kon onderhouden is niet aannemelijk. Nog minder aannemelijk is het dat zij dit ook nadien kon blijven doen. Hussein zou haar hand immers tot vier maal toe zijn komen vragen aan haar familie en haar familie was omwille van diens religie sterk gekant tegen een huwelijk met deze persoon. Bovendien stelde verzoekster dat zij nadat haar moeder naar aanleiding van het eerste of het tweede huwelijksaanzoek te weten kwam dat zij verliefd was nog meer werd gecontroleerd dan voorheen (*ibid.*, p.10, 17). Bijgevolg was haar familie op de hoogte van of vermoedde deze de relatie tussen verzoekster en Hussein.

Gelet op verzoeksters voormelde verklaringen, is het evenmin plausibel dat zij haar woning, haar regio en haar land van herkomst eenvoudigweg kon verlaten wanneer zij zwanger was. Dit geldt nog des te meer nu zij aangaf deel uit te maken van een machtige stam met heel veel leden en die haar overal in Irak zou kunnen vinden en raken (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.).

Verder is het wel degelijk onaannemelijk dat Hussein A., wetende dat verzoekster zwanger was, zijn land achterliet, samen met verzoekster vluchtte en naar Turkije reisde om haar vervolgens alsnog in de steek te laten omdat hij het kind eigenlijk niet wilde. Indien hij werkelijk 'koudwatervrees' zou hebben gekregen, kan immers worden aangenomen dat deze zou zijn opgetreden vooraleer en minstens wanneer hij voormelde drastische stappen overwoog en ondernam.

Verzoekster legde daarenboven uiterst vage verklaringen af over haar beweerde bevalling en het daaropvolgende overlijden van haar buitenechtelijke kind in Turkije. Zo kon zij niet aangeven wanneer haar kindje aldaar zou zijn geboren. Evenmin kon zij preciseren in welk ziekenhuis zij zou zijn bevallen. Verder is het niet aannemelijk dat zij haar zoontje, hoewel deze bij diens overlijden na een operatie reeds vijf dagen oud was, geen naam gaf, en dit omdat zij "er de tijd niet voor" had (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.11; vragenlijst, nr.3.5.). Dat verzoekster analfabeet is, kan haar verregaande onwetendheid niet verklaren. Zij toont geenszins aan dat zij dermate laagbegaafd zou zijn dat van haar niet mocht worden verwacht dat zij duidelijke en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen over de geboortedatum en –plaats van haar kindje. Daarenboven staat haar onwetendheid omtrent het voorgaande in schril contrast met haar verklaringen omtrent haar vluchtrelaas, haar reisroute vanuit Irak en haar verblijfplaatsen voor haar komst naar en de gebeurtenissen in België, alsmede omtrent de datums, plaatsen en tijdsperiodes die in dit kader relevant waren. Hieromtrent bleek zij in haar verklaring bij de DVZ namelijk wel duidelijke, precieze en gedetailleerde verklaringen te kunnen afleggen (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.16, 22, 31-37).

Indien verzoekster haar land en regio van herkomst in 2011 werkelijk zou zijn ontvlucht uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging vanwege haar familie en stam, is het daarenboven niet geloofwaardig dat zij in 2013 op vrijwillige basis en louter omdat zij wilde huwen zou terugkeren naar dit land en deze regio van herkomst. Nog minder geloofwaardig is het daarbij dat zij zich tot de rechtbank zou hebben gewend met het oog op de registratie van een wettelijk huwelijk. Zij kon immers vermoeden dat haar familie haar via de politie trachtte op te sporen en haar familie zou daartoe blijkens de bij het verzoekschrift gevoegde documenten ook daadwerkelijk de nodige stappen hebben gezet. Bijgevolg was het risico bijzonder groot dat de politie haar zou vinden bij een wettelijk huwelijk, dat deze haar familie zou inlichten en dat haar familie op deze wijze op de hoogte kwam van haar aanwezigheid in Irak en van de identiteit van haar echtgenoot.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

"U vervolgens gevraagd of uw echtgenoot of iemand van de stam van uw echtgenoot ooit naar uw familie geweest is om te bemiddelen, antwoordde u ontkennend. U zou uw echtgenoot niet geïnformeerd hebben over de plaats waar uw echtgenoot uw familie zou kunnen treffen. U vreesde immers dat uw echtgenoot naar de familie zou gaan om de situatie uit te klaren (CGVS p.16). U was hiertegen gekant. Dit is opmerkelijk. Het zou immers een optie zijn om de voorgehouden slechte relatie tussen u en uw familie te normaliseren. Dat u niet alle mogelijkheden uitputte om de relatie terug te herstellen is opnieuw een negatieve indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees."

Verzoekster voert ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Zij beperkt zich tot de herhaling van haar eerdere verklaring dat zij vreesde dat haar man zou worden gedood. Hiermee doet zij geen afbreuk aan de voormelde motivering. Bovendien toont zij geenszins aan dat in haar situatie en stam een bemiddeling onmogelijk of ongebruikelijk zou zijn.

De bestreden beslissing stelt:

"U vertrok naar eigen zeggen uit Turkije omdat u er van overtuigd was dat u uw broer zou tegenkomen op het Taksimplein waar u werkte (CGVS p.14). Deze claim is echter is eveneens puur op vermoedens gebaseerd en kan u met geen enkel concreet element staven. U verklaarde dat u uw buurjongen tegengekomen was en u de kans liep dus ook uw broer Ali tegen het lijf te lopen. U dacht dat uw buurjongen u herkend had en zou doorvertellen aan uw ouders dat u in Istanbul verbleef (CGVS p.12). Dit is louter hypothetisch en is op geen enkele concrete indicatie gebaseerd. U had de jongen één of twee keer op café gezien. U weet niet meer wanneer u hem gezien heeft. U weet bovendien niet meer hoe hij heet en u heeft evenmin met de man gepraat. U was er wel van overtuigd dat hij u herkend had omdat hij naar u keek. Uw vriendin zei u dat de jongen in u geïnteresseerd was, het is dan ook niet vreemd dat hij naar u keek. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat hij u herkend heeft, laat staan dat hij aan uw familie zou doorvertellen dat hij u gezien heeft (CGVS p.13, p.14)."

Voormelde motivering is terecht en pertinent. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar verblijf en werkzaamheden in Turkije een negatieve implicatie kunnen hebben voor de relatie met haar familie.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen met en vrees ten aanzien van haar familie en stam.

Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de weigering van de vluchtelingenstatus kan bijgevolg op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven te herstellen.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

De documenten in het administratief dossier hebben betrekking op verzoeksters identiteit, herkomst en gezin. Zij hebben geen betrekking op en kunnen dus geen indicatie vormen voor het aangevoerde asielrelaas (administratief dossier, map 'documenten').

De documenten bij het verzoekschrift doen evenmin afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven.

Het psychologisch attest stelt slechts dat verzoekster op 27 september 2016 op raadpleging ging bij de polikliniek van het AZ Delta omwille van een psychische decompensatie. Voor het overige kan uit dit attest niets worden afgeleid.

Aan documenten zoals deze inzake de klacht door verzoekers vader bij de politie kan slechts een ondersteunende werking worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas te ondersteunen. Zulke documenten kunnen op zich echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Dit geldt *in casu* des te meer nu gelet op de slechte kwaliteit van de voorgedrukte elementen op deze stukken *prima facie* niet kan worden aangenomen dat het authentieke politionele documenten zouden betreffen. Verder preciseert verzoekster niet hoe deze stukken, die nochtans de originele in 2011 uitgereikte documenten inzake de klacht door haar vader zouden zijn, door haar echtgenoot werden bekomen. Dat deze zulke stukken kon bekomen, is gelet op de beweerde problemen tussen verzoekster en haar familie hoegenaamd niet aannemelijk.

De brief van verzoeksters stam betreft een document waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en dat in wezen door om het even wie, om het even wanneer en om het even waar kan zijn opgesteld. Indien deze brief al zou uitgaan van verzoekers stam(hoofd), kan deze daarenboven eenvoudigweg zijn opgesteld op vraag van verzoekster of van haar familie en biedt deze niet de nodige garanties omtrent zijn inhoud.

Op de foto's worden een persoon in een nikab en een kind afgebeeld. Zo het verzoekster en haar kind zou betreffen, blijkt uit deze foto's niet waar, wanneer en in welke omstandigheden deze zijn genomen. Uit de aanwezigheid van haar kind op deze foto's blijkt bovendien duidelijk dat zij, in weerwil van wat zij tracht te laten uitschijnen, niet in 2013 en in Irak genomen kunnen zijn. Haar kind werd namelijk slechts eind 2015 geboren.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Verzoekster voert geen specifieke argumentatie inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het staat echter niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt wel vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of op de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having

been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht en die in het administratief dossier is opgenomen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook document 'vrijwillige terugkeer in het administratief dossier dossier).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is derhalve een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge het hoger vastgestelde inzake haar asielmotieven maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b).

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS